

alles
voor de kunsten

SEIZOEN
23/24

INHOUD

K KLEINE ZAAL **M** MIDDENZAAL **G** GROTE ZAAL **R** REPRISE

THE PHOTOGRAPHER **G**

PHILIP GLASS/ ROB MALASCH

ORLANDO **K**

TONEELSCHUUR PRODUCTIES/ LOEK DE BAKKER

SUPERPOSITION **K**

TONEELSCHUUR PRODUCTIES/ VANJA RUKAVINA I.S.M. COPRODUCERS

TROJAANSE VROUWEN **M**

TONEELSCHUUR PRODUCTIES/ MATEUSZ STANIAK IN COPRODUCTIE MET ITA

LIFE OF THE LAST POET **M**

TONEELSCHUUR PRODUCTIES/ NITA KERSTEN

BLOEDKORAAL **R** **K** **M**

TOEAC/ JACK WOUTERSE

THIS IS NOT A DANCE **K** **M**

NASTARAN RAZAWI KHORASANI/ THEATER ROTTERDAM I.S.M. COPRODUCERS

WINTERWATER **K** **M**

FEIKES HUIS/ STUDIO FIGUR/RIEKS SWARTE I.S.M. DE TONEELMAKERIJ

HET DONKER **K**

FEIKES HUIS/SONJA VAN OJEN COPRODUCTIE FESTIVAL CEMENT, PLAN BRABANT

DEEG **R** **K** **M**

FEIKES HUIS/ JEF VAN GESTEL COPRODUCTIE TUNING PEOPLE

OM DE HOEK WOONT EEN STRUIK **R** **K** **M**

FEIKES HUIS/ SONJA EN HENDRIK COPRODUCTIE FESTIVAL CEMENT, PLAN BRABANT

IK ZEG TOCH SORRY **R** **K** **M**

RAYMI SAMBO MAAKT/ TG ALUIN

GENDERMONOLOGEN **K** **M**

RAYMI SAMBO MAAKT

OVER DE BERGEN **K**

ALLES VOOR DE KUNSTEN/ ANNEMARIE PRINS, MART VAN BERCKEL
I.S.M. BELLEVUE LUNCHTHEATER

DE LANGE GANG **R** **K** **M**

HOTEL MODERN

DE GROTE OORLOG **R** **M**

HOTEL MODERN

KAMP **R** **M**

HOTEL MODERN

STERRENIK **M**

ROSE STORIES

VAN ONS **K** **M**

TG ALUIN

AMNESIEFOBIE **K**

KAT OP HET SPEK

POWWOW **R** **K** **M**

MINOUX

THE PHOTOGRAPHER G

Rob Malasch en Philip Glass maken een nieuwe uitvoering van hun eerste samenwerking, de controversiële mixed-media muziektheatervoorstelling *The Photographer* uit 1982. Het is een drieluik met theater, dans, fotografie, film en muziek speciaal gecomponeerd door Glass.

Inhoudelijk is het werk geïnspireerd op een serie waargebeurde, onwaarschijnlijke gebeurtenissen uit het leven van de beroemde Britse fotograaf en uitvinder Eadweard Muybridge (1830-1904). Zoals Glass kan worden gezien als de vader van moderne muziek, wordt Muybridge beschouwd als de grondlegger van beeldsequenties en film. Hij experimenteerde met gefaseerde fotoreeksen van bewegingen, die door het blote oog bijna niet waren te onderscheiden als separate bewegingen. Hierdoor ging men anders kijken naar beeld, en droeg de fotograaf bij aan nieuwe kennis en inzichten over de totstandkoming van beweging en de menselijke waarneming daarvan. Vergelijkbaar experimenteert Glass in zijn composities met sequenties en herhalingen, waardoor de muziek wordt ontleed en uitnodigt tot een andere manier van luisteren.

The Photographer laat zien dat het idee van beeldmanipulatie, met grote eigentijdse relevantie commercie en social media grote eigentijdse relevantie heeft, al twee eeuwen oud is. Denk aan nepnieuws, snapchat en GIF.

Rob Malasch is theatermaker, galeriehouder, kunsthandelaar, acteur, journalist en groot netwerker. Hij is bevriend met de New Yorkse downtown-scene van de jaren zestig: Philip Glass, Robert Wilson en Laurie Anderson. In het concept van *The Photographer* verbindt Malasch de beeldsequenties van Muybridge met de sequenties van noten in de minimalistische muziek van Glass. Door fasering en herhaling van fotografische beelden en noten kun je iets zien of horen wat je niet eerder waarnam. Beide makers willen met de nieuwe uitvoering van *The Photographer* hun onderzoek naar de urgentie van dit werk in relatie tot onze eigen tijd voortzetten.

David Byrne, Paul Simon en Laurie Anderson schrijven tekstbijdragen en muziekfragmenten voor *The Photographer*, die Malasch en Glass verwerken in een nieuwe interpretatie van de theatertekst en compositie.

Credits een productie van Rob Malasch, Philip Glass. Bijdragen van David Byrne, Paul Simon en Laurie Anderson. Met 10 muzikanten en 10 dansers/acteurs

Speelperiode oktober/november 2023

ORLANDO K

'How queer to have so many selves. How bewildering.' *Virginia Woolf*

In de rijke 'biografie' *Orlando* van Virginia Woolf wordt het wonderlijke leven van Orlando beschreven. Aan het begin is hij een jonge edelman die wordt aanbeden door Queen Elisabeth I. Het boek eindigt in Woolf haar eigen tijd: oktober 1928, drie eeuwen later. In de tussenliggende tijd heeft *Orlando* allerlei rollen gespeeld in verschillende landen en sociale klassen en is ze terloops van een man in een vrouw veranderd. Valentijn Hoogenkamp (Het aanbidden van Louis Claus, *Antiboy*) maakt een nieuwe bewerking van de tekst.

Waar het boek eindigt in de tijd van Virginia Woolf, wil Loek de Bakker *Orlando* meenemen tot in onze tijd. Een voorstelling als een muzikale documentaire waar we in- en uitstappen, waarbij elke periode een eigen visuele en muzikale stijl heeft. De live muziek, gecomponeerd door Reinier van Harten (Reindier), uitgevoerd door de acteurs, geeft de kans om in te zoomen op de binnenwereld van de personages. Nu eens kwetsbaar en intiem, dan weer bombastisch en meeslepend.

Loek de Bakker over Orlando: *'In het fascinerende spel met identiteiten viel me op hoe eenzaam Orlando is. Alsof hij steeds niet op z'n plek is. (...) Onze Orlando gaat over de zoektocht naar wie we zijn, onze plek te vinden en hoe daar soms een leven vol rollenspel en aanpassingsvermogen voor nodig is. Steeds terugkerend is de vraag: wie bepaalt wie we zijn? Wijzelf of onze omgeving? Maar ook over het plezier en de mogelijkheden die een niet zo vastomlijnde identiteit met zich meebrengt.'*

Loek de Bakker studeerde in 2016 af aan de regie-opleiding van de Toneel-academie Maastricht met een eigenzinnige versie van Ibsens *Hedda Gabler*. Tijdens zijn afstuderen liep hij stage bij Toneelgroep Oostpool en het Nationale Theater/HNTjong (*The Summer of '96*, regie: Casper Vandeputte). Daarnaast werkte hij als regieassistent bij Het Nationale Theater/HNTjong. In seizoen 2021/2022 maakte hij bij HNTjong de voorstelling *Supernormaal* en bij Toneel-schuur Producties *Het leven zelf*, naar het gelijknamige boek van Roelof ten Napel.

Credits Van Virginia Woolf, bewerking Valentijn Hogenkamp regie Loek de Bakker muziek Reinier van Harten met Michael Muller e.a. (ca. 4 acteurs)

Speelperiode 24 oktober t/m 30 november 2023
première 19 oktober 2023

Foto: Nienke Veneboer

SUPERPOSITION K

TONEEL
SCHUUR
PRODUCTIES

Een internationaal topteam van Nederlandse en Japanse wiskundigen is dichtbij het ontdekken van een formule die cultuurverschillen verklaart. Tijdens verschillende uitwisselingen ondervinden ze aan den lijve de urgentie om nu toch snel tot grondig begrip van elkaars culturen te komen. Hun clashes en misverstanden onderling vormen het beste argument dat hun formule broodnodig is. In de wiskunde is er 1 waarheid, en om die in stand te houden worden er soms imaginaire getallen verzonnen of wordt er met nog-niet-bewezen theorieën gewerkt. Is er ook zo'n waarheid over culturen? Of kunnen er, net als in de kwantummechanica, ook twee verschillende dingen tegelijk waar zijn?

Superposition is een humoristische voorstelling als een absurde algebraïsche vergelijking: de overeenkomsten en verschillen tussen Nederland en Japan, tussen kansrekening en geometrie, tussen man en vrouw en tussen nieuwkomerschap en ervaring worden tegen elkaar afgezet.

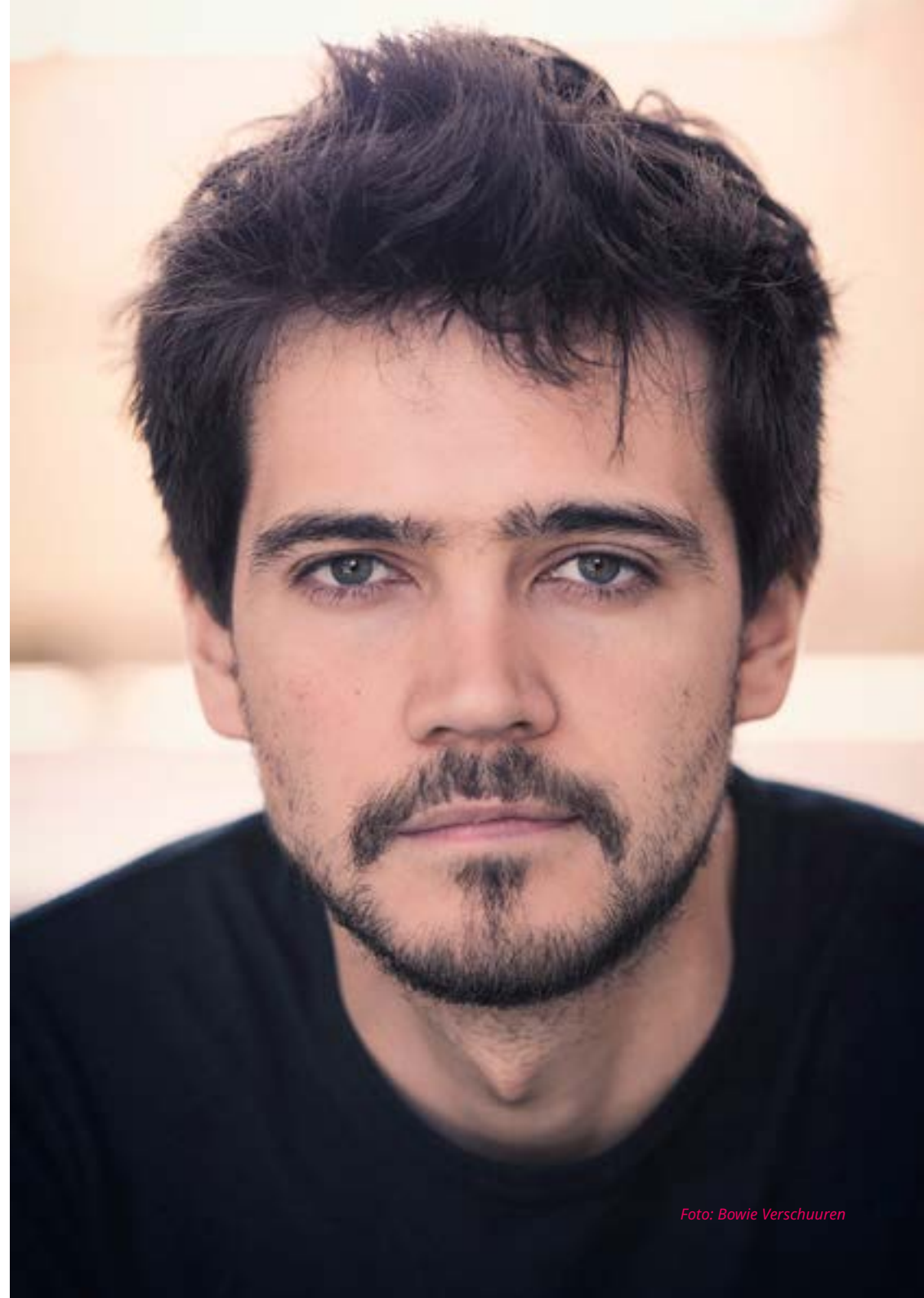
Vanja Rukavina over *Superposition*: *'Door Japans te leren en daar veel naartoe te reizen ben ik meer te weten gekomen over het land en de mensen. Vanuit westerse blik wordt gedacht dat Japanners nauwelijks emoties tonen. Dat klopt niet. De maatschappij daar richt zich meer op het collectief en minder op het individu, maar dat maakt de mensen niet minder gevoelig. Hoe meer ik in beide werelden 'thuis' ben, hoe meer ik denk dat we toch enorm veel van elkaar zouden kunnen leren. Een minder egoïstische maatschappij hier en een wat zelfzuchtigere daar.'*

Vanja Rukavina (1989) rondde in 2011 zijn acteursopleiding aan de Toneelacademie Maastricht af en werd in hetzelfde jaar genomineerd voor de Henriëtte Hustinxprijs voor meest excellente student. Speelde vervolgens bij ITA en het HNT en won in 2018 de Arlecchino voor zijn rol in *The Nation*. Als maker stonden zijn voorstellingen op de Parade, Tweetakt en Jonge Harten festival. De voorstelling *BOKKO* (Paradiso Melkweg Producties) werd door het Aerowaves Platform geselecteerd voor 'The Best 20 of Europe' en toerde door Europa, China en Zuid-Korea. Hij maakte samen met Daria Bukvić *Nobody Home*, in 2015 geselecteerd voor het Theaterfestival. Zijn laatste solo-performance *LANGUAGE* (HNT) werd in 2019 genomineerd voor de BNG theaterprijs.

Credits coproductie met Stichting Rukavina regie Vanja Rukavina met Keja Klaasje Kwestro, Bram Suijker, Mizuki Kondo e.a. (4 Acteurs) ihkv De Coproducers

Speelperiode 14 november t/m 23 december 2023

première 9 november 2023

TROJAANSE VROUWEN M

In *Trojaanse vrouwen* (415 v.C.) confronteert Euripides ons met oorlog, het einde daarvan, vanuit het standpunt van de vrouwen van de verliezers. Zij blijven alleen over als de gevangenen van de Griekse helden en hebben elk hun eigen reflecties en manier om te overleven. Wat opvalt is dat ze vooral een psychologische respons hebben, een passieve houding. Het zijn geen gewone vrouwen. Dit zijn de vrouwen van de Trojaanse helden, een geprivilegieerde groep. Ze hebben dus niet alleen verloren, maar maken ook een enorme vrije val in status. Hoe gaan ze daarmee om?

Mateusz Staniak ziet de mogelijkheid om met dit stuk, gebaseerd op Euripides als ook andere teksten, iets te zeggen over vrouwen in conflictsituaties, maar ook over ons kapitalistische, patriarchale systeem, en over een verdwijnend gevoel van veiligheid en zekerheid. Staniak heeft zichzelf uitgedaagd om dit narratief te veranderen.

Mateusz Staniak over Trojaanse Vrouwen: *'Met de oorlog in Oekraïne is het begrip oorlog bij veel mensen hier weer een levend iets. Omdat het 'dichtbij' is, omdat 'ze' op 'ons' lijken, komt deze oorlog bij veel mensen aan. Terwijl er eigenlijk altijd wel ergens een oorlog is geweest. Ik wil daar niet op een journalistieke wijze op ingaan, maar het speelt wel mee in mijn inspiratie. (...) We denken vaak in een tegenstelling: Overleven – waardigheid. Het romantische beeld van trots je leven opofferen voor je idealen, of laf je leven redden. Sterven voor vrijheid als ideaal. Is dat wereldbeeld misschien ook een privilege?'*

Mateusz Staniak is een jonge Poolse regisseur die in Amsterdam woont en werkt, hij volgde de regieopleiding van de Academie voor Theater en Dans en studeerde af met theatervoorstellingen *Kortinthe, 2057* en *The Limits of the Self*. Voor platform Nite Hotel (NNT) maakte hij *Odyssey*. In 2021 regisseerde *Wer hat meinen Vater umgebracht* van Eduard Louis bij Schauspielhaus Bochum. Een experimentele regisseur gefascineerd door de mogelijkheid om de werkelijkheid opnieuw uit te vinden door middel van theater. In 22-23 maakte hij *Hamlet en Ophelia* bij Toneelschuur Producties, naar *De Hamletmachine* van Heiner Müller (co-productie met ITA).

Credits gebaseerd op Euripides en andere teksten regie Mateusz Staniak met Elsie De Brauw, Laura De Geest e.a. (4 acteurs) co-producent ITA

Speelperiode 12 maart t/m 17 april 2024
première 7 maart 2024

LIFE OF THE LAST POET M

"Fuck het rassenvraagstuk. Ik ben een kunstenaar." *Umar Bin Hassan*

Voor deze muzikale, energieke voorstelling laat Nita Kersten zich inspireren door het werk van The Last Poets. In het bijzonder door het levensverhaal van één van de leden: Umar Bin Hassan, dat in het boek *De Laatste Dichters* van Christine Otten een grote rol speelt. The Last Poets zijn een collectief van dichters en muzikanten, ontstaan in de tijd van de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging. Hun poëtische teksten, zowel vol aanklacht als zelfspot, op het ritme van o.a. conga's gebracht, worden door velen gezien als de basis van rap, Spoken Word en de hiphop-cultuur. Samen met een toneelschrijver met expertise op het gebied van Spoken Word zoekt Nita het snijvlak op tussen 'theatertaal' en poëzie of Spoken Word. Hoe kan die taal voortvloeien uit een dialoog of een monoloog, waar smelt het samen. Het muzikale van de voorstelling zal in ritme zitten, maar zeker niet alleen in de beats onder de teksten, of in de taal en de woorden alleen. Ook in de montage, en in de stemmen (letterlijk en figuurlijk) van de diverse cast.

Nita Kersten over *Life Of The Last Poet*: *'Nadat witte verhalen de norm waren, waar mensen van kleur zich toe moesten verhouden en mee moesten identificeren, snak ik ernaar dat dat andersom ook gaat gebeuren. Er is een wereld waarin iedereen weet wie The Last Poets zijn en waarom ze tot de (zwarte) canon behoren. Maar ik spreek ook mensen in de kunstwereld die niet weten wie ze zijn en wat deze groep heeft betekend. Ik wil me hard maken voor een breder, gemeenschappelijk referentiekader. De afgelopen jaren hebben we het veel gehad over kleur. De context is er, dus nu wil ik graag inzoomen op een mensenleven.'*

Nita Kersten in 2011 afgestudeerd aan de Theaterschool Amsterdam, maakte haar eerste voorstellingen onder de vleugels van o.a. MC Theater en de Theaterstraat. In 2017 richtte zij met Dionne Verwey het collectief Sir Duke op, waarmee ze als Nieuwkomer bij Orkater succesvoorstellingen zoals *De Blackout van 77* en *Hatta en de Kom* maakte en regisseerde. De komende jaren als regisseur o.a. verbonden aan Orkater, de Veenfabriek en Toneelschuur Producties. In 21/22 schreef en regisseerde zij *Apocalyps* bij Toneelschuur Producties.

Credits geïnspireerd door *De laatste dichters* van Christine Otten **regie** Nita Kersten **met** N.t.b. (ca. 4-5 acteurs en 1 muzikant) **tekst** Maxine Palit de Jongh

Speelperiode 2 april t/m 16 mei 2024
première 28 Maart 2024

Foto: Nienke Veneboer

BLOEDKORAAL R K M

Muziektheatervoorstelling met Jack Wouterse en accordeonduo TOEAC, geïnspireerd op het eeuwenoude verhaal van Orpheus en Euridice.

Tuur (Jack Wouterse), een man in de herfst van zijn leven, wordt met loeiende sirenes naar de IC gebracht. Terwijl het ziekenhuispersoneel vecht voor zijn leven, wordt Tuur teruggeslingerd in de tijd, naar zijn jaren als jonge vent. De tijd waarin hij een *amour fou* beleefde met Meie. Het was een korte maar intens gelukkige periode vol liefde, drank en eindeloze vrijpartijen. Zij wisten het destijds zeker: zij zouden samen honderd worden. Maar toen sloeg het noodlot genadeloos toe. Meie stierf in Tuurs armen. De beoogde trouwdatum werd haar sterfdag. Veertig jaar later balanceert Tuur tussen leven en dood en daalt hij af naar de Onderwereld om zijn betreurde geliefde te zoeken. Als hij haar vindt, besluit hij haar tegen de regels in mee naar huis te nemen. Om dat voor elkaar te krijgen zullen Tuur en Meie een onmogelijke opdracht moeten uitvoeren.

Bloedkoraal is muziektheater over het dodelijk gif dat liefdesverdriet heet. Maar het is ook een troostrijk verhaal over de kunst van het ongelukkig zijn. De accordeons van TOEAC, de muziek van Anthony Fiumara (en een vleugje Bach), de tekst van Peer Wittenbols en de regie hebben een gelijkwaardig aandeel in de voorstelling, ze gaan met elkaar een spannende interactie aan.

'Heerlijk zinnelijk muziektheater tussen hemel, Hades en hospitaal. Accordeonduo TOEAC en acteur Jack Wouterse zuigen het publiek een uur lang mee de gulzige diepte in op stuwende, kreunende en pompende composities van Anthony Fiumara. Ook de eigenzinnige bewerking van de klassieke mythe over Orpheus en Euridice door toneelschrijver Peer Wittenbols is er een om woord voor woord op te zuigen.'

Theaterkrant – Keuze van de criticus

Reneé Bekkers en Pieterl Berkers vormen sinds 2002 het accordeonduo TOEAC. TOEAC behaalde prijzen op internationale muziekfestivals en geeft concerten in binnen- en buitenland.

Jack Wouterse speelde van 1999 tot 2017 bij het RO-theater en maakte samen met Arjan Ederveen de theaterhits *Tocht*, *Walden* en *ZIN*.

Credits concept, muziek Pieterl Berkers, Renée Bekkers spel Jack Wouterse regie Ria Marks dramaturgie Martine Manten tekst Peer Wittenbols compositie Anthony Fiumara decor, scenografie Catharina Scholten

Speelperiode november 2023

[BEKIJK TEASER](#)

[LEES MEER](#)

THIS IS NOT A DANCE K M

Hoe ziet dans eruit je als je niet mag dansen?

In Iran is dansen sinds de Islamitische Revolutie verboden. Van de één op de andere dag moesten alle dansgezelschappen hun deuren sluiten en vluchtten de meeste dansers en choreografen naar het buitenland. De kunstenaars die er nog wonen, moeten vindingrijk zijn. Hoe gaan zij om met deze vrijheidsbeperkingen? Zijn er manieren om de censuur te omzeilen?

Theatermaker Nastaran Razawi Khorasani daagt zichzelf uit door een dansperformance te maken die in Iran gespeeld zou kunnen worden. Als het menselijk lichaam niet mag dansen, wat is er dan mogelijk? Van dansende voorwerpen, dansend licht tot dansen in je hoofd; in deze solovoorstelling keert Nastaran de wetten van de theaterzaal binnenstebuiten.

Ter voorbereiding spreekt Nastaran met choreografen en andere kunstenaars die wonen in Iran. Hoe gaan zij te werk, welk gevaar lopen zij, welke vrijheden bevechten zij? *This is not a dance* is een politieke en poëtische ode aan hen.

Nastaran Razawi Khorasani (Babol, Iran, 1987) is afgestudeerd aan de Toneelacademie Maastricht. In 2014 won ze de Gouden Krekel voor de meest indrukwekkende podiumprestatie. In 2020 werd ze genomineerd voor de Prijs van de Nederlandse Dansdagen Jong Publiek. Haar voorstelling *Songs for no one* ontving tweemaal de BNG Bank Theaterprijs (2020 en 2021) en werd geselecteerd voor Het TheaterFestival Vlaanderen 2022. Samen met Davy Pieters is ze onderdeel van het makersduo Kobe, dat performances en documentaires ontwikkelt voor de meest uiteenlopende contexten.

Pers over *Songs for no one*

'Een fijnzinnig en indringend portret van kinderen die beknot zijn in hun vrijheden door een dictatoriaal regime dat overal ogen en oren heeft.' **** NRC

'Niets wat Iraans-Nederlandse theatermaker Nastaran Razawi Khorasani doet behoeft uitleg; het wordt vanzelf politiek.' **** de Volkskrant

Credits concept, regie, spel Nastaran Razawi Khorasani **scenografie** Peter van Til **lichtontwerp** Minna Tiikkainen **kostuumadvies** Rebekka Wörrman

Speelperiode 28 september t/m 18 november 2023

première 21 september 2023

WINTERWATER 14+ K M

Het jonge Utrechtse figurentheater gezelschap Studio Figur en Rieks Swarte bundelen samen de krachten om een beeldende voorstelling te maken gebaseerd op de debuutroman *Winterwater* van Lex Paleaux.

Voor de onzichtbare, onhoorbare, maar onmisbare.

Winterwater is een coming-of-age verhaal van Lexje, een onbevangen kind, dat met grote aandacht en verwondering de wereld om zich heen bekijkt. Hij groeit op in een Fries dorp in de jaren 80 en 90, samen met zijn arbeidsongeschikte Franse vader, strenggelovige Friese moeder en twee oudere broers. Uit grote nieuwsgierigheid stelt Lexje steeds moeilijke vragen. Vragen die anderen niet willen horen en hem steeds in grote problemen brengen.

'Ik liep langzaam naar mijn tafel en ging op de stoel staan. Ik spreidde mijn armen, zoals een vogel zijn vleugels zou spreiden. 'U zegt dat God bestaat en dat hij mij altijd zal beschermen. Zal hij mij dan ook opvangen als ik val?'

Naarmate Lexje ouder wordt neemt iedereen steeds meer afstand van hem. Hij wordt gezien als heiden, onhandelbaar en rebels en krijgt steeds meer klappen te verduren van de mensen die hem horen lief te hebben. Lexje begrijpt niet waarom alles gaat zoals het gaat. Hij leert zich aan te passen, hoopt dat in ieder geval God en papa zien dat hij zijn best doet. Als hij na een verschrikkelijke gebeurtenis bij niemand terecht kan, wordt het problematisch: hij doet zijn best niet meer op school, plast weer in zijn bed, gaat zich anders gedragen. De eenzaamheid eist zijn tol.

Noufri Bachdim *'Ten tijde van de Corona crisis kwam naar boven hoe belangrijk het is om het te hebben over de mentale en fysieke gevolgen van eenzaamheid. Zo kwam ik er persoonlijk achter dat het gevoel van mijn bestaansrecht direct gekoppeld is aan de aanwezigheid van de mensen die ik liefheb.'*

Winterwater is een beeldende en muzikale voorstelling met poppen, tekeningen, maquettes en live cinema, waarin het thema eenzaamheid invoelbaar gemaakt wordt.

Credits tekst Lex Paleaux **concept & regie** Noufri Bachdim **concept & vormgeving** Rieks Swarte **poppen** Pluck Venema, Rieks Swarte **muziek** Sebastiaan Bax **dramaturgie** Pol Eggermont **spel** Pluck Venema, Tim Hammer, Nick Bos e.a.

Speelperiode februari t/m april 2024

première 20 januari 2024

HET DONKER 5+ K M

Soms lig je in bed en moet je plassen, maar durf je niet naar de wc te lopen omdat er misschien wel een tijger onder je bed woont. Of je wilt snel een broek aandoen, maar dat kan niet omdat er een monster in je kledingkast zit. En wat als je graag wil leren zwemmen, maar het niet gaat omdat er een haai in het zwembad zit. (Of is het gewoon een rare schaduw?)

In *Het Donker* komt het donker tot leven; uit een schaduw, een doos, je broekzak of gewoon een donker hoekje van het podium. Het donker is mysterieus en heel erg eng! Of is het stiekem gewoon op een leuke manier spannend? En wat zou er allemaal in het donker verstopt zitten? Een krokodil of een bananensoes? Een hijskraan of een tandenborstel?

Theatermaker Sonja van Ojen neemt je mee op avontuur met een grappige, spannende en beeldende theatervoorstelling vol poppen, pop-ups, visuele trucs, live muziek en veel humor. Samen ga je op zoek naar donker en licht, naar bang zijn voor het onbekende en naar hoe je daarmee om kunt gaan.

Sonja van Ojen (1996) studeerde af aan de Performance opleiding van de Toneelacademie Maastricht. Ze werkt vaak samen met Hendrik Kegels, met wie ze een fascinatie deelt voor fantasiewerelden, miniatures, knutselen en de magie van het alledaagse. Ze maken beeldend theater voor alle leeftijden.

Credits concept, decor, tekst Sonja van Ojen spel Romy Moons, Sonja van Ojen muziek Sanne Huijbregts eindregie Joeri Heegstra dramaturgie Pol Eggermont coaching Leonie Clement productie Plan Brabant, Festival Cement en Feikes Huis
Speelperiode april/mei 2024

JEF VAN GESTEL & PETER VANDEMEULEBROECKE
FEIKES HUIS & TUNING PEOPLE

DEEG **R** **K** **M**

In een nagenoeg lege wereld staan twee mannen, met een paar dingen die niet veel meer zijn dan wat ze zijn: een emmer, meel, een tak, een stoel, een tuinslang.

Apocalyptische, futuristische, ritualistische, komische, kosmische en prehistorische beelden ontstaan.

Twee mannen die van niets, iets proberen te maken.

Deeg laat de mens zien, die zijn redding vindt in creativiteit, om te overleven in de leegte.

Deeg is, na *Kadrage**, een nieuwe beeldende creatie van Peter Vandemeulebroecke en Jef Van gestel op het snijvlak tussen beeldende kunst, performance en fysiek theater. De voorstelling staat of valt niet bij één bepaalde interpretatie en daagt het publiek uit. Het is caleidoscopische beeldenmachine over hoe de mens voortdurend zijn wereld probeert vorm te geven.

Ook deze keer werken Van gestel en Vandemeulebroecke nauw samen met theatermaker Harm van Geel die de regie voor zijn rekening neemt.

De pers over Kadrage

'Een uur lang zijn twee mannen zichzelf aan het omlijsten. En als die mannen Jef Van gestel en Peter Vandemeulebroecke zijn, is dit geen saaie bezigheid. Het zijn woest-energieke speelbeesten met een eindeloze fantasie, bedreven in de fysieke comedy en met een hang naar een wilde poëzie.' **De Groene Amsterdammer**

'Dit is gedurfd en inventief visueel theater. Waarbij de makers échte risico's durfden te nemen. En dat levert hier grillige en spannende kunst op, met alle remmen los en alle sluizen van de verbeelding open.' **De Standaard**

* *Kadrage* werd genomineerd voor de VSCD mime/performance prijs 2022.

Credits Concept, creatie, vormgeving en spel Peter Vandemeulebroecke en Jef Van gestel **regie** Harm van Geel **spel-coaching** Lars Brinkman **productie** Feikes Huis en Tuning People **in samenwerking met** de Brakke Grond en c o r s o

Speelperiode 1 november 2023 t/m 24 januari 2024,
NL première 18 januari 2023 De Brakke Grond

[BEKIJK TEASER](#)

[LEES MEER](#)

OM DE HOEK WOONT EEN STRUIK R K M

In *Om de hoek woont een struik* brengen theatermakers Sonja van Ojen en Hendrik Kegels een miniatuurstad tot leven. Het publiek zit rondom hun zelfgebouwde maquette en is getuige van een woordeloos schouwspel. De dag breekt aan, een vuilnisbak waait om, een plastic zakje verstrikt zich in de takken van een boom, de krokussen gaan open en... Huh? Vliegt daar nou zomaar een huis de lucht in?

In deze beeldende voorstelling staan niet de mensen, maar alle andere inwoners van de stad centraal. Zo spelen de Esdoorn, de Lantaarnpalen, het Openbare Toilet, de Schoorsteen, de Kevers onder de tegels en de Kiosk op het plein de hoofdrol. Deze heerlijk en fantasievolle voorstelling zal begeleid worden door filmische soundtrack.

Sonja van Ojen en Hendrik Kegels maken beeldend theater voor alle leeftijden. Hun werk is beeldend, absurdistisch en speels. Ze studeerden allebei af aan de performance-opleiding van de Toneelacademie Maastricht. Samen maakten ze eerder de voorstellingen *Phantom Island* en *Microlepidoptera*. Het duo is verbonden aan het Makershuis Tilburg. In 2020 wonnen Sonja & Hendrik de BNG-bank Theaterprijs 2020 en waren geselecteerd voor het Nederlands Theater Festival 2021.

'De makers - die tijdens de voorstelling zelf onder de maquette, letterlijk met houtjes en touwtjes leven in hun stad blazen - hebben hun wereld met veel liefde, humor en gevoel voor detail vormgegeven.' NRC

Credits concept, maquette en uitvoering Sonja van Ojen, Hendrik Kegels **eindregie** Lisa Schamlé **dramaturgie** Pol Eggermont **tribune en draaischijf** Vincent van Ojen, **lampjes en draadjes** Thomas Claessens **muziek** Studio Ree (Frederik de Clercq), **coaching** Ilrish Kensenhuis **co-productie** Festival Cement, Feikes Huis, Makershuis Tilburg en Annatheater

Speelperiode gehele seizoen, op aanvraag

IK ZEG TOCH SORRY R K M

Een voorstelling over onze gezamenlijke slavernijgeschiedenis, hoe schrijnend de rollen ook verdeeld waren.

In *Ik zeg toch sorry* komen zes acteurs bij elkaar om de viering van de afschaffing van de slavernij in 1863 na te spelen. Wat het inleven in deze historische personages doet met de acteurs zelf, hoe ze zich tot het onderwerp verhouden in deze tijd en of het van invloed is op hun onderlinge verhoudingen, wordt langzaam en pijnlijk duidelijk. Wat betekent het om anno 2022 sorry te zeggen voor iets wat zo lang geleden lijkt?

Ik zeg toch sorry is een spannende samensmelting van geschiedenis en actualiteit.

Raymi Sambo en Victorine Plante (theatergroep Aluin) kennen elkaar van de toneelschool. Een aantal jaar geleden ontstond het idee voor de voorstelling *Ik zeg toch sorry* waarna de makers de handen ineensloegen voor deze coproductie. De expertise van Raymi Sambo Maakt om van bijtende actuele onderwerpen theater te maken en de ervaring met historisch theater van Aluin, veroorzaakt een mooie en spannende samensmelting van geschiedenis en actualiteit.

'In Ik zeg toch sorry, de listige satire en hilarische cringe komedie, is het stuk dat gespeeld wordt in een scherpe dialoog met de effecten van datzelfde stuk op de acteurs.' ***** **De Groene Amsterdammer**

'Een van de sterkste punten van Ik zeg toch sorry is dat de voorstelling tegelijkertijd functioneert als hilarische buikpijnsatire én als vlijmscherp drama.' ***** **Theaterkrant**

'Spannende, schurende confrontaties, soms bitter, soms geestig.' **** **NRC**
'Weergaloze historische voorstelling die aanzet tot het nadenken en praten over deze en andere belangrijke filosofische en politieke vraagstukken.'

***** **Oerol Dagkrant**

'Origineel, zeer aangrijpend. Een uiterst intelligent gemaakte mix van geschiedenis en drama.' ***** **Scènes**

Credits concept Raymi Sambo en Victorine Plante regie Victorine Plante tekst Erik Snel met medewerking van Ayden Carlo en Raymi Sambo spel Gabby Bakker, Dennis Coenen, Rochelle Deekman, Urmie Plein, Raymi Sambo, Nard Verdonschot

Speelperiode september t/m november 2023

[BEKIJK TEASER](#)

[LEES MEER](#)

GENDERMONOLOGEN K M

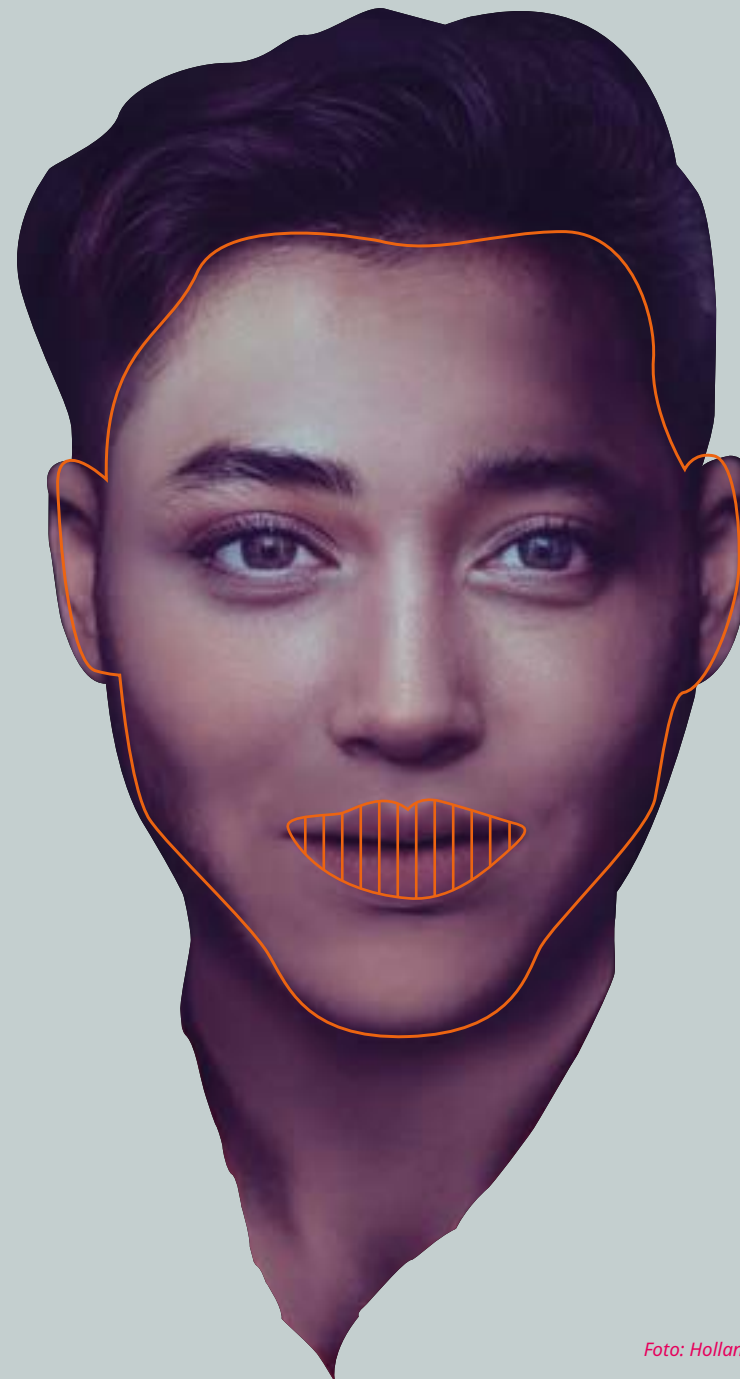
Over in katzwijn vallen voor de eerste de beste persoon die je nieuwe ik accepteert, over de fascinatie voor mannentoiletten, over niet gelabeld willen worden maar vooral over je plek vinden in deze samenleving.

Binair of non-binair, cis of trans. Genderneutrale toiletten, de Hema die geen jongens- en meisjeskleding meer verkoopt. De Tweede Kamer die uitvoerig debatteert over een nieuwe transgenderwet. Onderwerpen die voor de meeste Nederlanders pas recent in hun leven zijn gekomen. Als de Nederlandse Spoorwegen het voorheen gebruikelijke 'Beste dames en heren' veranderen in 'Beste reizigers' is het land in rep en roer. Allemaal omdat sommige van ons simpelweg zichzelf willen zijn. Of is de ruimte die daarvoor nodig is een beperking voor de vrijheid van anderen? Uit onderzoek blijkt dat mensen in transitie in Nederland dagelijks te maken hebben met discriminatie en uitsluiting. Hoe ruimdenkend is de maatschappij eigenlijk? Wie zijn deze mensen, wat is hun verhaal? Vijf jonge mensen vertellen op het toneel persoonlijke verhalen. Vijf verschillende mensen, vijf verschillende levens. Één ding gemeen: ze vallen op in onze huidige maatschappij door hoe ze zich identificeren, hoe ze zich voelen, wie ze simpelweg zijn.

Met de Gendermonologen zetten we het vieren van het 'zijn' centraal en samen met ons publiek gaan we uit te van nieuwe definities van het 'normaal zijn'.

Credits *research en regie* Raymi Sambo (hij/hem) **research en tekst** Ayden Carlo (hij/hem) **choreografie** Anne Suurendonk (zij/haar) **met o.a.** Jules Avery (*The Voice of Holland*) en Joëlle Toeange (*Heb ik iets van je aan*)

Speelperiode eind januari t/m maart 2024

OVER DE BERGEN K

Een zeer oude vrouw staat op de Himalaya. Is het echt de Himalaya, of is het in haar hoofd? Ze is verdwaald. Ze probeert zich, al pratend, een weg te banen door het landschap. Op de tast, zoekend naar woorden, beelden, herinneringen. Een existentieel gevoel van verdwaald zijn, zoeken naar houvast, in God, liefde, herinneringen en leverworst. Terugkijkend naar het verleden zoekt ze haar weg naar de toekomst. Ze is verdwaald. Het geeft niks: ze houdt van lopen.

'The end is in the beginning and yet you go on' *Samuel Beckett*

De voorstelling *Over de bergen* zingt de lof van het ongewisse. Van het angstaanjagende, vreugdevolle, duizelingwekkende verdwalen. Een uitnodiging aan de toeschouwer om zich mee te laten voeren op een reis langs grillige wegen, inefficiënt en onvoorspelbaar. Er is geen gps. Het is zeer de vraag of er een bestemming is.

Aan de hand van niet meer zo ordelijke herinneringen aan een tocht lang geleden, dwaalt de vrouw op het toneel door de Himalaya in haar hoofd. Ontzagwekkende vergezichten, barre uitgestrektheid, een ongenaakbare bergtop – oog in oog met het sublieme, dat overweldigend, gruwelijk en schitterend is.

En ondertussen praat ze. Zolang ze praat bestaat ze.

Haar dwaaltocht voert haar langs momenten van ultieme vrijheid en gelukzaligheid; dan is haar eigen nietigheid geruststellend en vrolijk makend. Maar ook zijn er ijzingwekkende ogenblikken dat ze geen houvast vindt, in de leegte lijkt op te lossen, de onverschilligheid van het hooggebergte haar verplettert. Ze weet dat ze dwaalt, ze weet dat er een einde nadert, ze weet dat haar 'geheugenpaleis' afbrokkelt, maar haar optimisme, haar humor en haar grenzeloze vertrouwen houden haar op de been.

Credits concept en spel Annemarie Prins **concept en regie** Mart van Berckel
vormgeving Vera Selhorst **geluidsontwerp** Mauro Casarini **dramaturgie**
Sophie Kassies **tekst** Neele Carvalho

Speelperiode feb/maart/april 2024
meerdere dagen, seriebespeling

DE LANGE GANG **R** **K** **M**

Met een green screen-studio, poppetjes, boomschors en kartonnen dokters verbeeldt Hotel Modern verhalen waarin geboren worden niet vanzelfsprekend is en het leven zich niet laat voorspellen. Arlène Hoornweg vond in haar familiegeschiedenis de bron voor een vertelling over de kracht van moederliefde. Een moeder raakt door een noodlottige gebeurtenis haar dochter kwijt. Ze begint een zoektocht, vastbesloten om haar kind terug te vinden. Pauline Kalker verbeeldt het rouwproces dat volgde op een abortus en een aantal miskramen. Ze neemt een duik in de tijd, gaat op zoek naar haar ongeboren kinderen en ontdekt hoe bittere pijn kan veranderen in dierbaar verdriet. Herman Helle verwerkt filmbeelden van zijn opgroeiende dochter tot een live-video installatie, Heleen Wiemer tekent animaties en Reinier van Houdt maakt muziek.

Fragment uit een interview voor online-tijdschrift Psychologie

Pauline Kalker *'Theater is een plek om verhalen te delen, en soms ook om taboes te doorbreken. Het verdriet rondom abortus wordt door veel vrouwen die het ondergaan nog steeds als een taboe ervaren (....) We hebben hem inmiddels een aantal keer gespeeld, en na iedere voorstelling zijn er wel mensen naar ons toe gekomen die vertellen dat ze veel herkennen, en blij zijn dat ze hem gezien hebben.'*

'op ontwapenende en indringende wijze verteld' **Theaterkrant**
'heerlijk vintage Hotel Modern' **de Volkskrant**

Publieksreacties

"Sprookjesachtig, intens, ontroerend."

"Opmerkelijk: de poppen met bewegingsloze gezichten hebben meer zeggingskracht dan de gemiddelde (Hollandse) acteur op tv. De Lange Gang is zo belachelijk goed dat ik er eigenlijk geen woorden voor heb. Ok eentje dan: GAANI!"

Credits productie Hotel Modern makers en spelers Arlène Hoornweg, Pauline Kalker, Herman Helle, Heleen Wiemer, Reinier van Houdt

Speelperiode februari t/m april 2024

LEES MEER

Foto: Joost van den Broek

Foto: Herman Helle

DE GROTE OORLOG & KAMP R M

twee legendarische voorstellingen waarin de gruwelen van de Eerste en Tweede Wereldoorlog worden verbeeld: *De Grote Oorlog* en *Kamp*.

Omdat het in deze tijd helaas voor iedereen voelbaar is dat vrede niet vanzelfsprekend is, geeft Hotel Modern het publiek graag opnieuw de kans in het theater op het thema oorlog te reflecteren, en de emoties te delen.

DE GROTE OORLOG

Tijdens de Eerste Wereldoorlog schreven miljoenen soldaten vanuit de loopgraven brieven aan hun geliefden. Hun verhalen zijn akelig actueel.

In deze live-animatiefilm probeert Hotel Modern hun ervaringen voelbaar te maken. Het publiek ziet hoe de landschappen van het Westelijk Front in het klein worden nagebouwd met zaagsel, potgrond, roestige spijkers en peterselie als bomen. Het resultaat wordt gefilmd en levensgroot geprojecteerd.

'Gerauschmacher' Arthur Sauer levert het geluid bij de film: een roffel op de tafel klinkt als een exploderende handgranaat, het afstrijken van een lucifer is ontsnappend masterdgas.

'Het is net echt. Het is de enige juiste stijl om het onvoorstelbare draaglijk te maken.' **NRC**
'World War I letters and diaries are brought to life in a theatrical experience that is poignant, powerful and yet so simple that, at times, it brings tears to the eyes.' **Daily Post**

[LEES MEER](#)

KAMP

Een enorme maquette gebaseerd op Auschwitz-Birkenau vult het podium. Overvolle barakken, een spoorlijn, een poort met de woorden 'Arbeit macht frei'. Duizenden geknutselde poppetjes verbeelden de gevangenen en hun beulen. De spelers wekken het kamp tot leven, filmen de gruwelijke gebeurtenissen en maken het publiek ooggetuige.

'De makers hebben een vorm gevonden die het mogelijk maakt het opnieuw over dit beladen onderwerp te hebben. Om aan de orde te stellen tot welke uitersten mensen in staat zijn.

In alle oprechtheid.' **de Volkskrant**

'Dappere en geslaagde verbeelding van het onbegrijpelijke.' **Historisch Nieuwsblad**

'Oud, jong, ga hierheen als het kan. Zo iets moois en indringends en unieks zie je zelden.'

Hanneke Groenteman

[LEES MEER](#)

Credits

KAMP: makers en spelers Pauline Kalker, Arlène Hoornweg, Herman Helle **componist en live soundtrack** Ruud van der Pluijm **met dank aan** Fien Benninga-Warendorf, Leny Boeken-Velleman, Hans en Noemie Beckman, die indertijd hun kampervaringen aan de makers wilden vertellen.

De Grote Oorlog: voorstellingsconcept Herman Helle, **Arthur Sauer scenario, spel, regie** Pauline Kalker, Arlène Hoornweg, Herman Helle **spelers** Pauline Kalker, Arlène Hoornweg, Herman Helle **geluidsconcept en live gerauschmacher** Arthur Sauer **brieven en teksten soldaat** Prosper Eyssautier, Max Beckmann, Erich Maria Remarque e.a

Speelperiode februari t/m mei 2024

Ook geschikt als schoolvoorstelling

Kamp heeft een bouwdag nodig

STERRENFİK M

Sterrenfik is een vlammeende mozaïekvertelling over samen leven, verbinding voelen en het vinden van geluk.

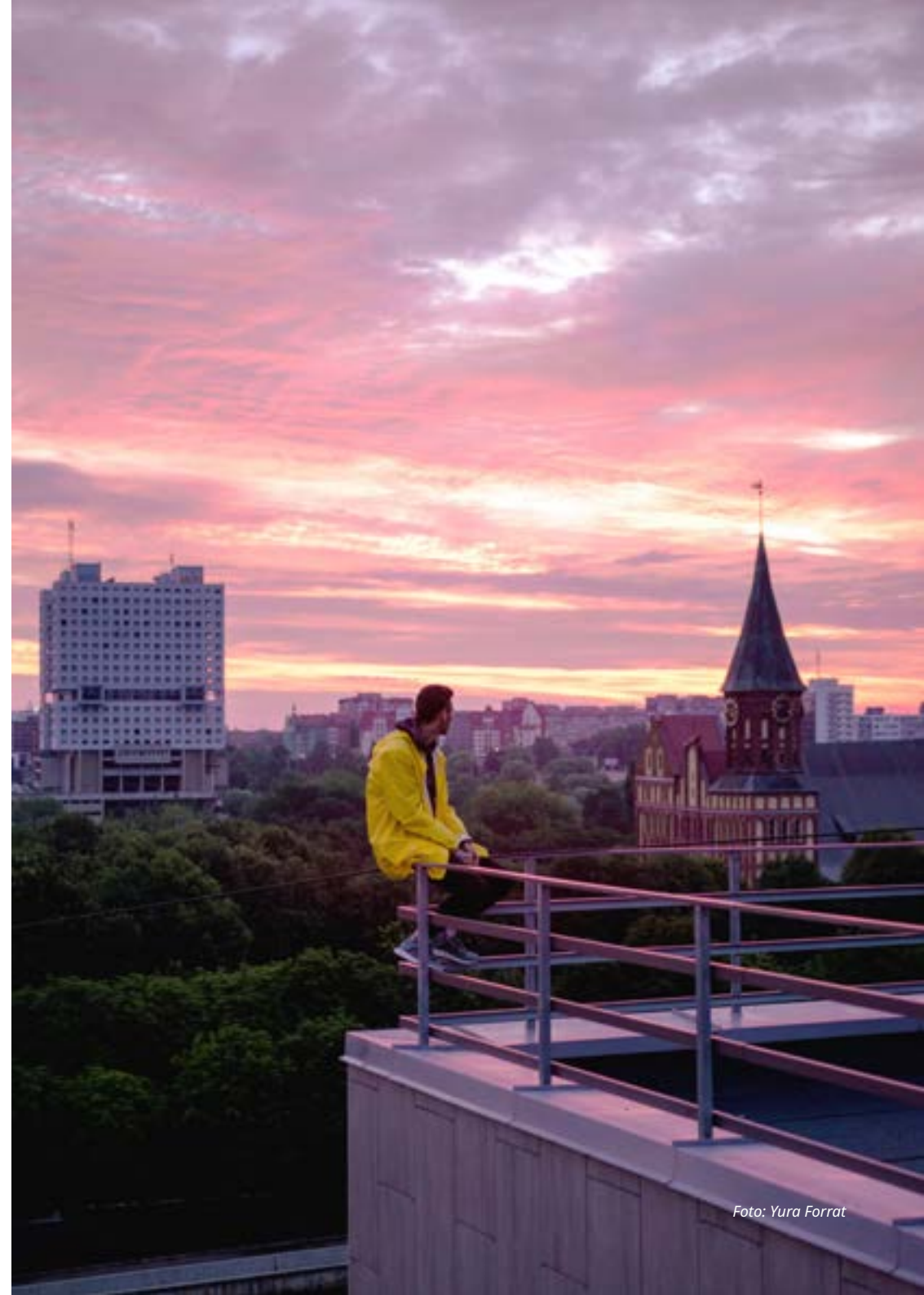
Wanneer de 31-jarige depressieve Jason bij zijn onlangs gescheiden moeder Naomi intrekt, wordt de stille, stadse buitenwijk heftig opgeschud. Jason heeft waanbeelden, en bezweert deze door 's nachts luidkeels te zingen en spullen in de fik te steken. Voor hem is niets zo rustgevend als vuur.

De hele buurt, inclusief het uitgebluste yuppenstel, de succesvolle queer zakenman, de moeder van de huilbaby en de ongelukkige huisvader, wordt opeens gedwongen om met elkaar te communiceren en zich te verhouden tot Jason, en nog belangrijker: tot hun wijk. De plek waar de anonieme buurtgenoten het liefst stilletjes langs elkaar heen leefden, is verworden tot een hysterische micro-samenleving waarin ze niet meer om elkaar en de buurjongen heen kunnen.

Regisseur Abdel Daoudi (*Geschiedenis van Geweld*) en ROSE stories (*Melk & Dadels*) brachten in één writersroom drie inspirerende, sprankelende schrijftalenten bij elkaar: Elly Scheele, George Tobal en Maxine Palit de Jongh, die met *Sterrenfik* het portret schetsen van een verwarde samenleving, doorgedraafd in individualisme, die een manier moet vinden om samen te leren leven en geluk te vinden in verbondenheid.

Credits regie Abdel Daoudi **tekst** Elly Scheele, George Tobal en Maxine Palit de Jongh **met o.a.** Dalorim Wartes als Jason en Urmie Plein als zijn moeder; **totaal zeven acteurs**

Speelperiode januari t/m maart 2024

VAN ONS K M

Het personage Just heeft een manier gevonden om door de tijd te reizen en is van plan om Jan Pieterszoon Coen mee te nemen naar het nu, om hem aan te klagen voor het plegen van oorlogsmisdaden. J.P. Coen moet zich zien te redden in een wereld die anders over bezit, winsten en mensenrechten is gaan denken. Een schrijnend hilarische confrontatie met een hele donkere bladzijde uit onze geschiedenis.

Schrijver Erik Snel laat met zijn gloednieuwe kijk op de geschiedenis het publiek in de spiegel kijken van het verleden. Hij speelt met de veelgehoorde redenering: "Je moet het in zijn tijd zien". Want dachten de mensen toen werkelijk anders dan nu, of lukt het de mens steeds beter om wandaden te verhullen?

Na *Ik zeg toch sorry* neemt Aluin met *Van Ons* het koloniale verleden van Nederland opnieuw onder de loep.

In de voorstelling zal Reinout Bussemaker de rol van J.P. Coen spelen. Nancy Massaba (*Ik zeg toch sorry*, Oerol) neemt de rol van Just op zich. De regie is in handen van Victorine Plante

Een confrontatie met ons duistere verleden

Just - U wordt beschuldigd van oorlogsmisdaden, excessieve geweldpleging, plundering en uitroeiing, slavenhandel, slavernij en toe-eigening van andermans land en bronnen.

JP - Sinds wanneer is dat allemaal strafbaar.

Just - Al een tijdje maar in de 21e eeuw maken we hier serieus werk van.

JP - U komt uit de 21e eeuw?

Just - jazekeer.

Credits tekst Erik Snel spel Reinout Bussemaker, Nancy Massaba e.a. regie Victorine Plante

Speelperiode januari t/m april 2024

première 23 december 2023

ook als schoolvoorstelling mogelijk

Foto Nancy Massaba: Laura Bakker
Foto Reinout Bussemaker uit de film Buffalo Boys

AMNESIEFOBIE K

Thijs Prein, Roelof Pothuis en Ko van den Bosch maakten met Kat op het Spek afgelopen jaren de producties *Missie zoekt Massa* (over de Russische Revolutie) en *Strangelove* (over de pandemie): absurde polaroids van een wereld op zoek naar idealen.

Amnesiefobie is een beeldende, absurde voorstelling over hoever een mens bereid is te gaan om mens te blijven.

Vera vecht tegen haar angst om haar herinneringen te verliezen. Ze ontwikkelt strategieën om grip te houden op haar leven. Daarin wordt ze bijgestaan door een Psychiater en King, een klusjesman. De Psychiater en King reiken haar kleine, banale oplossingen voor het dagelijkse ongemak aan: een tekening op de muur, een memo aan de koelkast, een vaste routine, of een simpel stukje onderhoud. Maar het uitdijende "archief" van goede raad, praktische oplossingen en details groeit voor Vera uit tot een verwarrende plattegrond. Ze glijdt langzaam af, een twilight-zone in. Vera probeert een nieuwe zekerheid te construeren. Ze pleegt een ijszingwekkende, gruwelijke, groteske daad. Een herinnering die nooit vergeten zal worden. Als een stop in een ligbad met weglappende tijd.

De gedachten en herinneringen van de vrouw worden uitgesproken door twee acteurs en een actrice als stemmen in haar hoofd. De voorstelling is een taalmachine, die in elkaar wordt gezet en weer gesloopt. En weer terug in elkaar gezet.

'Amnesiefobie' is de angst om herinneringen kwijt te raken. Dit kan op jonge leeftijd optreden, maar ook voorkomen bij (beginnende) dementie. Wie ben je nog als je geen herinnering meer hebt? Als je veroordeeld bent tot de isoleercel van het nu. Die angst is voor iedereen invoelbaar en met dementie als endemische ziekte, actueler dan ooit.

Credits tekst Koen Frijns en Ko van den Bosch **spel** Ko van den Bosch, Sarah Jonker en Thijs Prein **vormgeving** Roelof Pothuis **productie** Gemma Hauptmeijer **producent** Kat op het Spek

Speelperiode najaar 2023

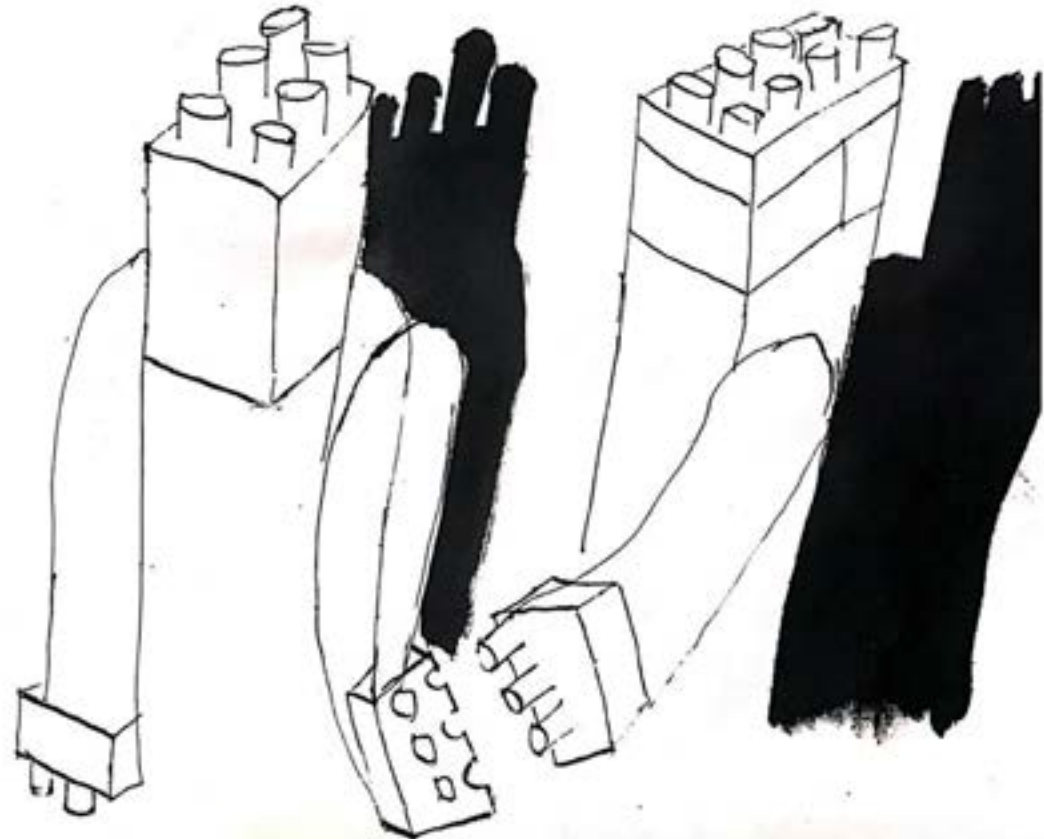

Foto: Sarah Jonker

POWWOW R K M

Theatergezelschap MINOUX speelt POW WOW, een humoristische stamvergadering waarin de zorg voor onze ouders centraal staat. Minou Bosua nodigt je uit mee te denken in een feestelijke, vrolijke en vaak ontroerende ontmoeting tussen ouders en kinderen.

Er komt een dag, dan krommen ouderen hun rug, vertragen zij hun pas en vernauwt hun wereld. Dan draaien de zorgrollen om; epileer je kin of neusgaten, ontwar je de administratie of breng je de soep. Dan bel je elke dag even of juist liever nooit. Je vliegt en draaft of laat de zorg met een (on)gerust hart over aan een toegewijde professional.

POW WOW be vraagt hoe wij, vanuit verschillende overtuigingen, culturen en tradities, zorgen voor onze ouderen. Wat vinden we vanzelfsprekend en wat ervaren we als een opgave? Waar botsen onze overtuigingen en wat kunnen we van elkaar leren? En bovenal wat vinden onze ouders daar eigenlijk van? Minou Bosua leidt de ontmoeting, als bruisend middelpunt in een feest van herkenning en ongemak. Speciaal voor deze voorstelling richtte MINOUX de Bende van Alzheimer op. Een wilde horde dansende zeventigplussers, die hun vragen delen over het huidige zorgsysteem.

POW WOW is beslist geen traditionele theatervoorstelling, maar – geïnspireerd op ceremoniële bijeenkomsten van de oorspronkelijke bewoners van Amerika – een feestelijke stamvergadering met dans, verhalen en muziek. Een conference van Minou Bosua, verhalen van vaders en moeders uit diverse culturen, gezamenlijke dans en vergadering wisselen elkaar af. De centrale vraag is: Hoe zorgen we voor onze ouders en ouderen?

POW WOW is de nieuwe voorstelling van MINOUX, de ruimhartige theaterorganisatie rondom cabaretière en theatermaker Minou Bosua, voorheen de helft van het cabaretduo De Bloeiende Maagden. Eerder maakte Minou de succesvolle producties Moeder mag niet dood en Niet de vaders, die werd geselecteerd voor het Nederlands Theater Festival 2021 als een van de mooiste voorstellingen van het jaar.

Credits De Bende van Alzheimer Nienke, Theo, Marianne, Henny, Therese, Magda, Joan, Anny, Henk, Els, Marie-Louise, Carla, Quinie, Rita, Wil, Stella, Parwin, Sjef, Loes, Melita, Sevim, e.a. **Artistiek team MINOUX** Minou Bosua, Ingrid Wender, Ireen Kurvers, en Bas Kusters

Speelperiode 21 september t/m 30 november 2023

[LEES MEER](#)

Beeld: Bas Kusters
Foto: Karin Jonkers

alles

voor de kunsten

Voor meer info en contact:
Wilma Kuite, Alles voor de Kunsten
Hemonylaan 24, 1074 BJ Amsterdam,
020-4235826
wilma@allesvoordekunsten.nl

Foto: